

[Aksel Larsen.]

freds med den hidtidige samfundsform og ønskede den nye. På den måde er den samfundsform, vi har i Danmark, kommet til verden, og det er naivt af folk, der dog, hvis jeg må udtrykke det sådan, ideologisk må føle sig som børn af den store franske revolution, at hævde, at det skal være utilsadeligt at stræbe efter en ny samfundsomvæltning.

Ministeren siger, at han er overbevist om styrken og livskraften i det, han kalder „vor sag“, og han tror på dens egen evne til i det lange løb at overbevise mennesker og vinde deres tillid. Ja, den sag, der er ministerens, den sag, han ganske åbenlyst taler for, det er kapitalismens sag. Den er 150 eller 200 år gammel, og hvis den først nu skal begynde at overbevise mennesker og vinde deres tillid, så står det ikke så godt til med den. Det tyder altsammen på, at det er rigtigt, hvad vi kommunister hævder, nemlig at det kapitalistiske samfundssystem er på vej mod sit endeligt, at det er derfor, der er opposition mod det, og det er derfor, socialismen vinder frem, hvilket ministeren jo kommer til at indrømme er tilfældet. Men hvor meget det socialistiske samfundssystem skal vinde frem, det er et spørgsmål, der afgøres af hvert enkelt folk i hvert enkelt land, og grundlæggende er naturligvis samfundssystemernes økonomiske og sociale bærekraft. Derfor er det rigtigt, at hvis der er den tilstrækkelig gode vilje på begge sider, kan disse samfundssystemer leve fredeligt side om side og kappes fredeligt; så vil det i denne fredelige kappestrid afgøres, hvilket samfundssystem folkene vil slutte sig til.

Her er det en kendsgerning, at der ikke nogensinde fra den socialistiske verdens side har været fremsat krigstrusler eller truffet forberedelser til aggression mod andre lande eller til ved aggression at indføre det socialistiske samfundssystem i andre lande. Gang på gang har vekslende udenrigsministre her i tinget på forespørgsler stillet af mit parti erklæret, at Danmark ikke føler sig truet, at Danmark ikke er truet østfra, og gang på gang har vi kommunister haft lejlighed til herfra at dokumentere, at der derimod foreligger en reel krigstrusel fra det, man kalder den vestlige verden. Ministeren siger i indledningen til sin tale, at det kan ikke tænkes, at demokratiske lande påbegynder krig, de vil aldrig tilstræbe en løsning gennem krig. Nu bliver jo ord og begreber efterhånden noget devalueret, og ordet demokrati er blevet sørgeligt devalueret. Værst er det naturligvis, at Danmarks udenrigs-

minister kan stå op og give de lande, Danmark er militært allieret med, stemplet demokratiske og fastslå, at de, som denne alliance er rettet imod, ikke er demokratiske. Men bortset fra dette har jeg ved mange tidligere lejligheder — ministeren kan slå efter, f. eks. i debatten i anledning af den såkaldte traktat om Grønlands forsvar — kunnet dokumentere, at ikke en række privatpersoner, men en lang række førende statsmænd med Truman i spidsen, en lang række fremtrædende politikere og en lang række fremtrædende højtstillede militære i Amerikas Forenede Stater har holdt aggressive taler, har udtrykt det som deres absolutte vilje og ønske at nå til en aggressionskrig mod den socialistiske verden, først og fremmest Sovjetunionen. Det er meget godt med de smukke udenrigsministerielle deklarationer i den danske rigsdag, det er meget godt med visse smukke og velformede, men uendelig indholdsløse taler i De Forenede Nationers generalforsamling i Paris. Det, der er det afgørende, er: Hvad er stormagternes hensigt? Og denne hensigt er kommet tilstrækkelig tydeligt frem for Amerikas Forenede Staters vedkommende, ikke mindst gennem de amerikanske statsmandsudtalelser, der ledsagede vedtagelsen af Atlantpacten, hvori man udtrykte sin glæde over, at man gennem Atlantpacten fik baser i Europa til angreb mod øst.

Må jeg iøvrigt sige, at når man har set „Collier's Magazine“, som er den mest forrygende og samvittighedsløse agitation for en krig, der endnu har været publiceret i et sådant oplag, så behøver man ikke mere at diskutere om, hvor i verden krigslysten huserer. Hvad ville der ske, hvis et russisk illustreret tidsskrift udkom med et sådant indhold, bare vendt mod Amerika? Der ville være stof til larmende forsider i den atlantiske presse i Danmark i månedsvis om de ryggesløse russeres krigslyst; dette her afmærkes med nogle spagfærdige artikler om, at det havde været bedre, om Collier ikke havde lavet dette nummer, og så fortrøster man sig til, at artiklen trods alt bærer overskriften: Krigen, vi ikke ønsker. Der kan ikke være tvivl om, hvorfra krigstruslen kommer, og det bliver til overflod understreget gennem den kolossale oprustning, der sker i det, man kalder den vestlige verden, understreget gennem den kendsgerning, at Amerika besidder op imod 1 000 militære baser indtil 8 000 km borte fra det amerikanske fastland, og understreget af den kendsgerning, at en febrilsk oprustning af Atlantpactens lande finder sted.

Ministeren taler om, at manglen på styrke